

Carta 2024

Caminar tots junts

Durant els darrers divuit mesos, la nostra comunitat de Taizé ha viscut una aventura de fe. Hem preparat una «Trobada del poble de Déu» anomenada «Together» / «Tots junts»¹ en col·laboració amb representants de moviments, comunitats i organitzacions procedents de nombroses Esglésies cristianes. A partir de la intuïció expressada pel germà Alois² a l'obertura del Sínode sobre la Sinodalitat en l'Església catòlica, la preparació de «Together» ens va portar a intensificar l'escolta dels altres, a buscar els dons presents en diferents realitats eclesials, així com entre les persones de bona voluntat a la societat.

La vetlla ecumènica de pregària que va tenir lloc a la plaça de Sant Pere de Roma, va reunir més de vint responsables de diverses Esglésies invitats pel Papa Francesc, així com tots els participants en la XVI Assemblea general del Sínode de bisbes de l'Església catòlica i 18.000 persones d'arreu del món de totes les generacions, entre les quals 4.000 joves que hi van estar el cap de setmana acollits a les parròquies de Roma. Paral·lelament, hi va haver gent que es va reunir en 222 llocs d'arreu del planeta per pregar en comunió amb aquesta vetlla.

Mirant enrere, què en podem treure d'aquella experiència? Com iniciar un futur per a un camí comú entre cristians? «Però vosaltres no us feu dir "rabí", perquè de mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans» (Mateu 23,8), diu Jesús. ¿No són tots els cristians germans i germanes, units en una comunió encara imperfecta però ben real? ¿No és el Crist qui ens crida i ens obre un camí per avançar amb ell com a companys de viatge, amb els que viuen al marge de les nostres societats? En aquest camí, en un diàleg que reconcilia, volem recordar que ens necessitem els uns als altres, no per imposar les nostres opinions, sinó per contribuir a la pau en la família humana.³

En l'agraïment per aquest sentit creixent de comunió, podem trobar l'impuls necessari per afrontar els reptes actuals, com el crit de la terra i les polaritzacions que fracturen la família humana. En la trobada i l'escolta mútua, caminem junts com a poble de Déu.

Què significa per a nosaltres redescobrir l'escolta dels altres? Estem a punt per a comprendre les pors que de vegades s'expressen en lloc de rebutjar-les?

En el viatge de tornada entre Roma i Taizé, vaig fer una parada a Ljubljana, capital d'Eslovènia, seu de la 46a trobada europea de joves⁴. Volia reunir-me amb l'equip internacional de preparació format per joves voluntaris, germans de Taizé, germanes de Sant Andreu i amics eslovens. Les reflexions que segueixen, sobre el tema «Caminem tots junts», són en gran part el resultat de les converses d'aquells dies.

Dono gràcies als meus germans, a les persones que han contribuït a la preparació d'aquest missatge i a tothom qui vulgui participar en aquest camí.

Ben fraternalment,

frère Matthew

¹ La vetlla de pregària va tenir lloc el passat 30 de setembre de 2023. Vegeu together2023.net per obtenir més informació.

² El germà Alois ha estat prior de Taizé des de la mort del germà Roger el 16 d'agost de 2005 fins al 2 de desembre de 2023. ¿Com podem expressar la nostra gratitud per aquests divuit anys com a servidor de comunió a la nostra comunitat, el seu constant esforç per l'ecumenisme i el desig de buscar sempre camins de solidaritat amb les persones més vulnerable?

³ Quina és la crida que ens fa Déu davant del patiment generat als conflictes a Ucraïna, Palestina i Israel, Afganistan, Myanmar, Pakistan, Haití, Nicaragua, Sudan i tant d'altres llocs al món avui en dia?

⁴ Des del 28 de desembre de 2023 fins a l'1 de gener de 2024.

A Ljubljana, algú deia: «Actualment, ser un sensesostre no és només una qüestió d'allotjament material. Per a moltes persones és una realitat interior. Però la recerca d'una seguretat interior, de vegades també ens porta a reflexions que encara aïllen més.» Una altra persona es preguntava: «Si caminem junts, quin nivell d'acord necessitem per posar-nos en camí? Hi ha el risc que les frases buides amaguin el fet que no fem res més que tolerar l'altre. Però quan ens obrim al diàleg assumim un risc.» On ens porten aquestes preguntes?

Escoltar

Al centre de tots els diàlegs hi ha l'escolta. Moisès diu al poble de Déu: «Shema Yisrael» —«Escolta, Israel» (Deuteronomi 6,4) i aquestes paraules han esdevingut el nom de la seva pregària quotidiana. Segles més tard, la regla de sant Benet de Núrsia⁵ comença amb aquests mots: «Escolta, para l'orella».

L'escolta és un acte d'amor. Està al cor de qualsevol relació de confiança. Sense l'escolta, poques coses poden créixer o desenvolupar-se; res no pot funcionar. Quan escoltem l'altre de manera desinteressada, li donem l'espai necessari per a existir. Li permetem expressar el que necessita expressar, i de vegades allò que no es pot dir amb paraules.

I al cor de l'escolta hi ha el silenci⁶. La Bíblia ens n'ofereix molts d'exemples. Elies troba Déu en un lleuger alè de silenci, més que no pas en el terratrèmol, el vent i el foc (1Reis 19,11-13). Maria, la germana de Marta, s'asseu als peus de Jesús i l'escolta (Lluc 10,39)⁷. «Tu m'has parlat a cau d'orella», diu una antiga pregària bíblica (Salm 40,7).

Actualment, sovint tenim la impressió que guanya qui crida més fort. La violència creix en tants llocs que ja no sabem cap a on mirar. Però Déu no és mai l'autor de la violència⁸ i mai no s'imposa. «Jo escolto què diu el Senyor: Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen.» (Salm 85,9).

El camí a seguir, ¿no és intentar escoltar i comprendre l'altre? Lluny de fer-nos dòcils o d'impedir-nos reaccionar davant la injustícia, un «cor que escolta» (cf. 1Reis 3,9) ens permet prendre decisions valentes i creatives, arrelades en el més profund de les nostres conviccions íntimes, on Déu està més a prop nostre del que ens atrevim a esperar...

Caminar

Quan caminem per la vida, som turistes o pelegrins? Viatgem només per observar des de fora o avancem moguts per una set interior que ens impulsa a anar endavant? El pelegrí, encara que no vegi el seu destí, busca sentit a cada etapa del viatge, intueix la direcció. Però un viatge sense objectiu pot esdevenir erràtic.⁹

Quan això passi, ¿recordarem que Jesús va dir, «Jo soc el camí, la veritat i la vida» (Joan 14,6)? Avançar amb ell és mantenir unides aquestes tres realitats. Jesús mateix és el camí que seguim, podem confiar en el que diu, ens condueix a una plenitud que mai no hauríem imaginat.

Jesús no va excloure ningú del seu camí. Arrelat en una comunió amb Déu, va compartir la seva vida amb tots els que se li van adreçar, tant els justos com els injustos. Va reconèixer la presència de Déu en els marginats de la societat, en els pecadors, i en els exclosos, i fins i tot en els que no pertanyien al seu mateix poble. Jesús va donar el que tenia, però també va rebre dels qui es va trobar. Gràcies a ells, la seva vida va ser estimulada i sovint enriquida.

Jesús, benèvol i humil de cor¹⁰, no ens convida a seguir aquest mateix camí? Estem disposats a buscar la generositat de la humilitat¹¹ per acollir el que els altres ens poden donar en aquest camí?

Caminar junts, és la vida de l'Església i de la societat. Tanmateix, cada persona necessita espai per expressar la seva creativitat i les seves idees. Però aquestes ens són donades per ser compartides, per construir la nostra vida en comú en l'Església i en la família humana. Les cordes d'una guitarra estan una al costat de l'altra, però és quan es toquen totes juntes que poden produir un so harmoniós...

⁵ Sant Benet de Núrsia (480-547) és considerat el pare del monaquisme occidental. La regla que va escriure va ser adoptada a arreu d'Europa a mesura que es desenvolupaven els monestirs i va influenciar en moltes regles monàstiques posteriors.

⁶ Durant la vetlla «Together», el Papa Francesc va parlar sobre el silenci: «Aquest vespre, nosaltres, cristians, hem estat en silenci davant de la creu de Sant Damià, com a deixebles que escolten davant de la creu, que és la càtedra del Maestre. El nostre silenci no ha estat buit, sinó que ha estat un moment ple de fe, d'espera i de disponibilitat. En un món ple de soroll, no estem acostumats al silenci. De vegades fins i tot ens costa suportar-lo perquè ens posa cara a cara amb Déu i amb nosaltres mateixos. I, malgrat tot, és el fonament de la paraula i de la vida. (...) El silenci dins de la comunitat eclesial fa possible la comunicació fraterna».

⁷ En moltes cultures, asseure's als peus d'algú o tocar-li els peus és una manera d'honorar-lo. Què podria significar per a nosaltres asseure's als peus de Jesús?

⁸ La mort de Jesús a la creu ens ensenya que Déu és amb aquells que pateixen i que mai no és amb els qui causen patiment. Jesús va plorar la mort del seu amic Llâtzer, la seva resurrecció ens ensenya que la mort i el patiment no tindran mai l'última paraula.

⁹ De vegades, per diverses raons, vivim èpoques de la nostra vida en què no sentim que tinguem cap propòsit o objectiu. Hi ha moments en què hem d'acceptar ser «en terra de ningú».

¹⁰ Vegeu Mateu 11,29-30. Quan el nostre cor esdevé més benèvol i es fa més humil no és senyal que caminem amb Jesús? El contrari de l'amor no és la ira ni tampoc l'odi, sinó la duresa de cor.

¹¹ La humilitat no té res a veure amb la submissió o la humiliació. Per contra, demana una gran força interior i no xoca mai amb els dons o les qualitats de la persona.

¹² «L'única manera de conèixer les nostres històries és conèixer la gent i llavors potser t'expliquen la seva història, (...) Les històries, i sobretot les cançons, ens ajuden a recordar. Per això explico històries i canto en la llengua del meu poble, Adnyamathanha, perquè m'ajuda a recordar qui soc. Em recorda que estic feta a imatge de Déu i que Déu, com a creador, va fer totes les coses. I ho recordo.» Aunty Denise Chapman, pastora de l'Església Protestant Unida d' Austràlia Meridional. Extret i traduït del llibre Yarta Wandatha, © 2014 Denise Chapman.

Estar amb els altres

No és sempre fàcil estar amb els altres. Cadascú de nosaltres tragina ferides. I de vegades ens hem ferit els uns als altres.

¹³ De la pastora Anne-Laure Danet: «Les divisions no són el mateix que la diversitat. No és la diversitat de les Esglésies el que està en qüestió. Això és normal, fins i tot necessari, perquè reflecteix les nostres respectives identitats: cultural, històrica, social, ètnica, sexual, etc. Per bé que aquestes identitats són secundàries perquè en Crist "ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona" (Gàlates 3,28), aquestes existeixen i és en elles on s'encarna l'existència creient. Des del moment en què passen a un segon terme, es converteixen en riqueses perquè permeten una certa porositat. (...) Lluny d'anivellar les identitats, les enforteixen i perfeccionen sense separar-les (...); més aviat el contrari, reconeixen en els altres els dons i l'acció de l'Esperit Sant. D'aquesta manera permeten teixir una identitat compartida. És un pas més en el moviment ecumènic que ha passat de la unitat en la diversitat (rebutjant qualsevol forma d'uniformitat) a la unitat en la diversitat reconciliada.» («La diversité en Église, de la division à l'enrichissement mutuel», en *Contacts - Revue Française de l'Orthodoxie*, núm. 282, abril-juny 2023.)

¹⁴ *Vegeu sant Màxim el Confessor: «Tinguem simpatia els uns per als altres i mitjançant la humilitat, curem-nos mútuament». (La vida ascètica, 41.)*

¹⁵ *Durant la vetlla de pregària ecumènica, «Together», vam invocar l'Esperit Sant amb la pregària antiga «Adsumus Sancte Spiritus» («Som davant teu, Esperit Sant»). Una pregària que s'ha fet servir a l'inci de cada concili ecumènic des dels primers temps, per demanar a l'Esperit Sant que mostri el camí. Vegeu: <https://tinyurl.com/Adsumus>*

¹⁶ «El "Regne de Déu" no és objecte d'una visió ideal, sinó que està arrelat a la "realitat". (...) Una visió que no està arrelada a la realitat d'aquest món és una il·lusió. Una il·lusió es crea per la incapacitat o la manca de voluntat d'afrontar els problemes de la vida. És una fugida al regne de l'irreal, fora del món de la realitat.» Choan-Seng Song, teòleg taiwanès, en *Jesus and the Reign of God*, Fortress Press, 1993, pàg. 77.

¹⁷ *En les seves Revelacions, l'anacoreta anglesa del segle XIV Juliana de Norwich escriu: «(Déu) vol que sapiguem que no només es preocupa de les coses més nobles i més grans, sinó també de les més petites realitats, bàsiques i senzilles, tant de les unes com de les altres. Això és el que vol dir quan diu: "Tot anirà bé", perquè vol que spiguem que ni el més petit no serà oblidat.»*

¹⁸ «El nostre sentit de la presència de Déu quedarà desfigurat si no aconseguim veure la realitat de Déu en relació amb la realitat de la gent que ens envolta. I el sentit de la realitat dels qui tenim a prop serà desfigurat si no el veiem en relació amb la realitat de Déu.» Kosuke Koyama, teòleg japonès, en *Water Buffalo Theology*, Orbis Books, 1974, pàg. 91.

Estar amb altres persones, és escoltar-les. Donar-los el temps i l'espai perquè puguin explicar-nos la seva història.¹² Escoltar implica acceptar-les en la seva diferència. Pot ser que no estiguem d'acord o que tinguem una altra visió del món. Però el que sorprèn és que quan les escoltem, quan les deixem explicar la seva història, sovint descobrim la nostra humanitat comuna. Les diferències no són tan grans com ens pensàvem. La unitat en la diversitat és realment possible.¹³ I els que aspirem a ser deixebles de Jesús ens sorprendrem de descobrir que ja existeix una unitat en Déu i en Crist (Joan 17,21-23) que supera les nostres expectatives.

Però quan els altres ens expliquen les seves ferides o fins i tot com els hem ferit nosaltres, ¿ens atrevim a prendre'ns seriosament les seves paraules? Fàcilment, podem caure en mecanismes d'autodefensa i deixar d'escoltar, per intentar protegir-nos o per protegir el nostre punt de vista. La compassió del cor, ¿no implica prendre'ns seriosament el patiment de l'altre? Potser de vegades, patir junts pot obrir un camí en el qual puguem estar junts, encara que no puguem deixar enrere aquest patiment¹⁴.

De vegades hem d'acceptar que cal fer un pas enrere. En aquests moments, podem confiar-nos a l'Esperit Sant i demanar-li que ens ensenyi el que hauríem de saber.¹⁵ Això implica que siguem humils per no voler imposar els nostres propis ideals, sinó acollir el que l'altre ens aporta.¹⁶

I no hem d'abandonar mai l'esperança.¹⁷ L'apòstol Pau, aclaparat per l'amor infinit de Jesús ressuscitat, després d'haver-se-li oposat feroçment, ens assegura que l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat (Romans 5,5). Podem confiar en aquesta presència suau fins i tot quan no la sentim. Aleshores, ¿no renaixerà la confiança dins nostre, per fràgil que sigui, fent prou llum perquè puguem fer el següent pas juntament amb Déu i amb les persones que ens han confiat?

Romandre en Déu, romandre amb els altres

Caminar vol temps —fins i tot tota la vida—, escoltar també vol temps perquè puguin anar creixent les relacions. Potser és aquí on entren en joc la resistència pacient i la fidelitat.

Caminar amb els altres, caminar amb Déu. Per a molts de nosaltres, aquestes realitats són inseparables. Les necessitem totes dues.¹⁸

Com els sarments que creixen de la vinya, Jesús ens convida a estar en ell com ell està en nosaltres (vegeu Joan 15). Romandre implica alguna cosa que perdura en el temps. El que se'ns demana no és només un compromís d'un moment, sinó romandre en ell tota la vida. Només quedant-nos-hi podem continuar creixent i donant fruits.

Quin és aquest fruit? Jesús continuarà dient «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics.» Caminar per aquest camí és arriscar-se a donar-ho tot per seguir Jesús, per poder estimar amb total llibertat fins al final. L'amor de l'evangeli no és simplement afecte, sinó el do de nosaltres mateixos per als altres. Aquest és el camí de la nostra vida a través del qual passem de ser servents a ser amics de Crist.

El fruit neix de vides viscudes plenament. Creix naturalment quan estem en Crist i vivim de la seva vida com els sarments reben la vida de la vinya. Hi ha una plenitud d'alegria per descobrir quan acceptem el repte de l'Evangeli. Estem a punt?

Caminar junts en el món d'avui

Davant els reptes d'avui i la nostra pròpia fragilitat, com hem dit abans, algunes persones de vegades se senten com un sensesostre. Veiem la Creació de Déu ferida, de la qual forma part la nostra família humana ferida. En els pobles que han estat explotats i humiliats, el patiment es pot transmetre de generació en generació. Coneixem famílies destrossades pels conflictes i la guerra. També reconeixem que hi ha vides que han estat danyades per persones que professen el nom de Crist a l'Església i també a la nostra comunitat de Taizé.¹⁹

No hi ha, però, una crida per afrontar junts aquests reptes? Un proverbi africà diu: «El que fa que un llarg viatge sembli curt és caminar junts». En la «gran migració» de la vida salvatge entre el Serengueti i el Massai Mara, els vedells més joves han de confiar en la força dels adults per travessar el riu i escalar la riba. També per a nosaltres hi ha moments en què necessitem que ens portin. O aprendre a acceptar que ens portin...

I quan afrontem aquests reptes tots junts, hi poden haver experiències de bellesa, de transcendència, que ens ajudin a descobrir l'espurna que ens fa posar en marxa amb una nova vitalitat.²⁰

El dia de la resurrecció de Jesús, dos dels seus amics s'allunyaven de Jerusalem, on l'acabaven de matar (Lluc 24,13-35). Però mentre caminaven, un desconegut se'ls va afegir. Més tard, quan es va asseure a taula amb ells, es van adonar que era Jesús. Els desconeguts ens poden ajudar a discernir la presència de Crist i a comprendre una vegada més que sempre està amb nosaltres.

«No tinguis por», ens xiuxieja al cor, «estic amb tu, dia rere dia fins a la fi del món» (Mateu 28,20). Escoltarem aquesta promesa?

Com el llevat que es barreja amb la farina (Mateu 13,33), encara que pobres en mitjans i potser sentint-nos molt petits, ¿ens veurem amb cor de tornar-nos a posar en camí, no sols, sinó amb altres, enriquits mútuament mentre caminem junts?

¹⁹ Vegeu "Cercant la veritat" a https://www.taize.fr/ca_article31868.html. Acceptem que aquest és un procés d'aprenentatge encara en curs a través del qual escoltem les persones, que han estat ferides, reconeixem el seu patiment i fem el possible per assegurar un entorn segur per a tothom.

²⁰ Sant Agustí d'Hipona: «T'he estimat tard, Bellesa sempre antiga i sempre nova. T'he estimat tard. I heus aquí que tu eres dins i jo fora. I et buscava fora. Desorientat, anava corrent darrera d'aquestes formes de bellesa que tu havies creat. Tu estaves amb mi, i jo no estava amb tu. (...) Em vas tocar i ara desitjo ardentment la teva pau.» (Confessions, 10.27.38)

Ser voluntari a Taizé

Les trobades a Taizé són possibles gràcies a un grup de joves voluntaris: joves entre 18 i 29 anys. Són acollits a Taizé per un període de temps més llarg, des d'unes quantes setmanes a un any. Volem compartir amb ells el que és essencial de la vida de la nostra comunitat.

Pregar tots junts

Res del que passa a Taizé seria possible sense les tres pregàries comunitàries. És també a través de la pregària que els voluntaris ens ajuden a acollir tothom qui ve.

Viure tots junts

Junts, construint una petita comunitat provisional amb joves de tots els continents, de diferents Esglésies, compartint les riqueses i la diversitat.

Servir els altres tots junts

Fer possible l'acollida a Taizé. Si en voleu saber més, vegeu: www.taize.fr/volunteering

Per continuar caminant tots junts el 2024

El 2024, hi ha previstes les trobades següents:

- Trobades internacionals a Taizé al llarg de l'any, per joves adults de 18 a 35 anys (per altres edats, vegeu a la web de Taizé quan podeu venir).
- Setmana Santa i Pasqua a Taizé, del 24 de març al 7 d'abril de 2024.
- Trobada d'amistat entre joves musulmans i cristians, del 7 al 12 de juliol de 2024.
- Compartir i testimoniar la fe ortodoxa, del 4 a l'11 d'agost de 2024.
- Setmana de reflexió de joves adults de 18 a 35 anys, del 25 d'agost a l'1 de setembre del 2024.
- Trobada europea de joves, del 28 de desembre de 2024 a l'1 de gener de 2025. La ciutat que acollirà la 47a trobada europea serà anunciada a Ljubljana.

www.taize.fr/dates